

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Barbary Pořízkové, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci stěžovatelky **S. N.**, zastoupené JUDr. Vojtěchem Hrozou, advokátem se sídlem v Brně, Arne Nováka 4, za účasti **Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti podané proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 10. 2006, č. j. 60 Az 102/2005 – 57,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Ustanovenému zástupci stěžovatelky, JUDr. Vojtěchu Hrozovi, advokátovi se sídlem v Brně, Arne Nováka 4, **se** odměna za poskytnutou právní službu **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se stěžovatelka domáhá zrušení shora označeného rozsudku, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „správní orgán“), ze dne 2. 8. 2005, č. j. OAM-1301/VL-19-VL02-2005, jímž byla zamítnuta její žádost o udělení azylu dle ust. § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), jako zjevně nedůvodná.

Vzhledem k okolnosti, že v dané věci se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany (dříve ve věci azylu), Nejvyšší správní soud se ve smyslu ustanovení § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech mezinárodní ochrany je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Ve své kasační stížnosti stěžovatelka uvádí, že v zemi původu, Ukrajině, je pronásledována a má neustále potíže s místními „mafíány“, z jejichž strany jí šlo i o život. Proto uprchla do České republiky, kde požádala o azyl. V Ukrajině nemá podle jejího názoru smysl se obracet na stát, protože takové poměry trpí a pravděpodobně i podporuje. Stěžovatelka se domnívá, že její problémy zdánlivě soukromého charakteru jsou obrazem poměrů v Ukrajině, jaké popisuje Příručka k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, vydaná Vysokým komisařem OSN pro uprchlíky v lednu 1992 v Ženevě (dále jen „Příručka“), a to zejména v čl. 53 a čl. 43. Stěžovatelka namítá nezákonnost rozhodnutí správního orgánu způsobenou tím, že správní orgán nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci před vydáním rozhodnutí, čímž porušil ust. § 3 odst. 4, § 32 odst. 1 a § 46 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“), a v důsledku toho i nesprávně právně posoudil žádost o azyl. Důkazy, které si správní orgán opatřil pro rozhodnutí, nebyly úplné, čímž došlo k porušení ust. § 32 odst. 1 a § 34 odst. 1 správního řádu, a proto správní orgán nemohl správně usuzovat na skutkové a právní otázky, které pro své rozhodnutí potřebuje zodpovědět. A dále, že rozhodnutí nevyplývá ze zjištěných podkladů.

Nejvyšší správní soud se neztotožňuje s námitkou stěžovatelky, týkající se jejího pronásledování ze strany „mafie“, a ve vztahu k této námitce poukazuje na svůj rozsudek ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, www.nssoud.cz, z něhož vyplývá, že skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ust. § 12 zákona o azylu, tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu stěžovatele dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny.

K ostatním námitkám stěžovatelky je nutno přistupovat ve smyslu ust. § 109 odst. 4 s. ř. s., podle něhož Nejvyšší správní soud nepřihlíží ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí. A proto námitkou stěžovatelky týkající se odkazu na příslušné články Příručky a dále tím, že správní orgán nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci před vydáním rozhodnutí, že důkazy, které si správní orgán opatřil pro rozhodnutí, nebyly úplné, a že rozhodnutí nevyplývá ze zjištěných podkladů, se Nejvyšší správní soud s ohledem na výše citované ust. § 109 odst. 4 s. ř. s. pro jejich novost nezabýval.

Ze shora uvedeného vyplývá, že ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na všechny projednatelné námitky podávané v kasační

stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky.

S ohledem na výše uvedené shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost nepřijatelnou, a proto ji podle ust. § 104a s. ř. s. odmítl.

Stěžovatelka podala návrh, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek dle ust. § 107 s. ř. s. O tomto návrhu Nejvyšší správní soud nerozhodl, neboť kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany je vybavena odkladným účinkem *ex lege* (ust. § 32 odst. 5 zákona o azylu).

Stěžovatelka ve své kasační stížnosti též žádala o osvobození od soudních poplatků. Ani o této žádosti Nejvyšší správní soud nerozhodl, neboť kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany je podle ust. § 11 odst. 3 písm. f) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, od soudního poplatku osvobozena.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

Stěžovatelce byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8, § 120 s. ř. s.). V dané věci však Nejvyšší správní soud zástupci stěžovatelky odměnu za zastupování nepřiznal, neboť ustanovený zástupce neuvedl, jaké úkony v tomto řízení vykonal, a ani z obsahu soudního spisu nevyplývá, že by tento nějaký úkon právní služby, za který by mu dle ust. § 11 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, náležela odměna, vykonal, když „doplnění“ kasační stížnosti ze dne 24. 5. 2007, jež je obsahově shodné s kasační stížností podanou stěžovatelkou a liší se toliko formální úpravou, nelze považovat za písemné podání soudu týkající se věci samé ve smyslu ust. § 11 odst. 1 písm. d) citované vyhlášky.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. září 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu